

Diu Paco Nieva que *La importància de ser Frank* és «un perfecte somni de teatre, una comèdia despietada i excèntrica, perfecta, bella i onírica com la vida d'una rosa en les estranyes parets d'un jardí vertical». Una rosa delicada que ens recorda allò efímer i revelador que tenen la bellesa i la vida.

Wilde va escriure un giny perfecte ple de saviesa dramàtica i d'intel·ligència vital. Amb les seves rèpliques desacomplexades fa que la veritat exploti a la cara dels espectadors que se senten constantment interpel·lats.

Wilde obra una gran quantitat de territoris per on es passegen els seus personatges: l'amor, el desig, els orígens, el compromís, la hipocresia, la identitat i, sobretot, la llibertat, la seva tan estimada llibertat, per poder ser qui era, i que el va portar a la presó poc després d'escriure *La importància de ser Frank*. Aquest sentiment de llibertat és present en tota la funció. I potser la concreció més ben trobada d'aquesta llibertat la veiem en dos dels personatges femenins, la Gwendolen i la Cecily, que viuen amb tanta o més intensitat la seva vida somniada que no pas la seva vida real. On són els límits de cadascú de nosaltres? Per què ens autocensurem? Com podem arribar a ser, amb plenitud, nosaltres mateixos?

Encara que potser costi de veure, ja que ens trobem davant d'una comèdia lluminosa, dins de *La importància* hi ha també una forta pulsó de mort. Com tota obra d'art que ens ressona, després de més de cent anys de ser creada, el que ens explica Wilde de com viure està profundament lligat al fet que això d'existir (que sapiguem nosaltres) només passa una vegada i que la nostra «estada» en aquest món només té sentit si arribem a ser lliures.

David Selvas, director